

трижгълни върволици жерави . . . доклѣ най послѣ се изгубили отъ прѣдъ очитѣ му . . .

Изведнѣжъ всичко около „доктора“ станало тихо и нѣмо. А какъвъ животъ бѣше прѣди минута! Колко шумъ, колко родни крясъци, колко игри и веселби! . . . А сега? — Сѣкашъ всичко замрѣло . . . Само отъ врѣме на врѣме всрѣдъ водитѣ на онѣмѣлото блато се понисалъ нѣкой отбруленъ листъ отъ пожълтѣлата гора . . .

Г. Зеленогоровъ.

Невѣста и славейче.

Народна пѣсень

Хранила ѣ мома славейче,
Хранила, що го хранила —
Тѣмко до деветъ години.
Врѣме весело настана
Момата да се ожени.
Млѣкна славейче не пѣе,
Викна птиченце да плаче,
А момата го тѣшеше:
— Млѣчи, славейче, не плачи,
Азъ ще те зема съсъ мене,
Заедно съ твойто кафезче,
Да ми си вѣрно другарче,
Раничко да ме събуждашъ.

Ц. Калчевъ.